

DRWECA

z dodatkami: „Opiekun Młodzieży“ i „Nasz Przyjaciel“

„Drwęca“ wychodzi trzy razy tygodniowo w wtorek, czwartek i sobotę rano. — Przedpłata wynosi dla abonentów 1,25 zł z doręczeniem 1,44 zł miesięcznie. Kwartalnie wynosi 3,75 zł, z doręczeniem 4,30 zł. Przyjmuje się ogłoszenia do wszystkich gazet.

Cena ogłoszeń: Wiersz w wysokości 1 milimetra na stronie 6-linowej 10 gr, na stronie 3-linowej 30 gr, w tekście na 2 i 3 stronie 40 gr, na 1 stronie 50 gr, przed tekstem 60 gr. — Ogłoszenia zagr. 100% więcej. Numer telefonu: Nowemiasto 8.

Druk i wydawnictwo: „Drwęca“ Sp. z o. p. w Nowemmieście.

Adres telegr.: „Drwęca“ Nowemiasto-Pomorze.

Rok VI

Nowemiasto-Pomorze, Sobota dnia 27 marca 1926.

Nr. 37

Jaką krzywdę wyrządził nam traktat wersalski wytknięciem obecnej granicy.

Granica polsko-niemiecka, tak jak ją przyniósł Traktat Wersalski, jest nawskroś sztuczna. Nie odtworzono dawnej granicy historycznej Rzeczypospolitej. Nie wzięto nawet za podstawę, krom niektórych załedwie odcinków, nowszych granic administracyjnych: prowincjonalnych lub powiatowych. Stworzono stan rzeczy taki, który musi na człowieku nawet nieuprzedzonym czynić wrażenie, że chodziło tutaj jak gdyby o przysporzenie Polsce jaknajwięcej trudności administracyjnych i gospodarczych. W wykreślaniu tej granicy zaważyła tendencja szkodenia Polsce, przysporzenia jej kłopotów w różnych dziedzinach gospodarki państwowej i narodowej. Można wyczuć, nie znając nawet wcale przebiegu układów, poprzedzających podpisanie traktatu, że granica pomiędzy Polską a Niemcami powstała drogą długich i mozolnych targów, przeładowanych intrygami agentów niemieckich. Opato ją bowiem głównie na karcie etnograficznej Selta; wykonanej na mocy pruskiej statystyki ludności z roku 1910-go.

Cała granica polsko-niemiecka liczy około 1700 kilometrów, li że granica ta jest dłuższa od naszej wschodniej granicy z Rosją. Oddalenie jej od Warszawy wynosi niewiele więcej 150 kilometrów. Aby wykazać braki i błędy tej granicy, uczynione na niekorzyść Polski, wystarczy przytoczyć tylko niektóre chociażby momenty:

Według pierwszego projektu Traktatu Wersalskiego, projektu, który oddawał Polsce między innymi Gdańsk i cały Górny Śląsk bez plebiscytu, przyznano nam cały powiat złotowski. W ostatniej chwili postanowiono pozostawić przy Niemczech zachodnią część powiatu złotowskiego zamieszkałego przez rdzennie polską ludność, z rdzennie polskim miastem Złotowem. Dlaczego to się stało? Oto dlatego, że decydującą rolę odegrały tu wpływy księcia Leopolda Hohenzollerna, który obawiał się przewidzianej Traktatem Wersalskim konfiskaty swych dóbr, w powiecie złotowskim położonych, na wypadek, gdyby powiat w całości został przyznany Polsce. Książę Leopold dołożył wszystkich starań, poruszył wszystkie nici intrygi, aby do tego nie dopuścić. I oto Traktatem Wersalskim przyznano nam wprawdzie pewne kompensaty, których projekt pierwotny nie przewidywał, głównie Wieleń i wschodnie skrawki powiatu sycowskiego i namysłowskiego, ale zachodnią część powiatu złotowskiego pozostawiono przy Niemczech. Jest to dotkliwa i niczem nie dająca się powetować strata dla Polski. Ogółem można powiedzieć, iż 110 kilometrów kwadratowych ziemi pomorskiej, zamieszkałej przez przeważającą rdzennie polską ludność, pozostało poza granicami polskimi.

Od ziemi wielkopolskiej odcięto rdzennie polskie miejscowości, jak Dąbrówka i Kramsko.

Bijącym w oczy faktem, jak niesprawiedliwie obdzielił nas Traktat Wersalski, krzyczącą niesprawiedliwością jest, że nie przyznano nam Gdańska, jako naturalnego wyjścia Polski do morza. Tego Gdańska, którego przeciw całej rozwój gospodarczy i cała ogóle egzystencja z Polską najściślej jest związana. Takim samym bijącym w oczy faktem, jak skrzywdzono nas w Wersalu, taką samą krzyczącą niesprawiedliwością jest, że ziemię warmijsko-mazurską podano pod plebiscyt, zamiast przydzielić ją w całości Polsce, jako zamieszkałą przez bezspornie rdzenną ludność polską. Ludność ta steroryzowana później przez Niemców, zastraszona, nieświadoma tego, co ją czeka, katowana i niewolona, przez siepaczy krzyżackich, fałszywie wypowiedzieć musiała swoją wolę, przez co bynajmniej nie wypowiedziała się za Niemcami. Z ziemi tej załedwie 25 gmin wiejskich przydzielonych zostało na mocy komedowego plebiscytu. Przy Niemczech pozostawiono najnieśluszniej nawet te 25 gmin w powiecie sztumskim przy wykreślaniu granicy, których ludność wypowiedziała się w plebiscycie za Polską.

Dalej bijącym faktem, jak niesprawiedliwie potraktowano Polskę na konferencji, jak ją skrzywdzono naprawdę, jest, że nie przyznano nam w całości Gór-

nego Śląska, bez plebiscytu. Tego Górnego Śląska, o którym mógł nic nie wiedzieć pan Dawid Lloyd George, ale o którym wiedział każdy ignorant zachodnio-europejski, że zamieszkuje go prawie wyłącznie ludność rdzennie polska. Oddano Górny Śląsk na

szale plebiscytu, gwałtów i intryg niemieckich, szalbierstw, przekupstwa, teroru i przemocy. W ten sposób ogromna jego część, wraz z 700.000 ludności polskiej przydzielono, mimo jej głosowania za Polską, do Niemiec. (Dokończenie nastąpi).

Rysy w rządzie koalicyjnym.

Wczorajsza konferencja Rady Ministrów ujawniła poważną różnicę zdań między min. Zdziechowskim, a ministrami z P. P. S. i N. P. R.

Warszawa, 24. 3. Wczoraj o godz. 5 po poł. do godz. 9,30 obradowała Rada Ministrów nad sytuacją i planem finansowej gospodarki państwa. Zarysowały się dwa wybitne kierunki: pierwszy, reprezentowany przez ministra Zdziechowskiego, drugi przez ministrów socjalistycznych, a poniekąd i NPR. Obraz różnego pojmowania oszczędności niejednokrotnie uwydatniły obie strony podczas dyskusji.

Dyskusja na posiedzeniu Rady Ministrów nie była wyczerpana. -W ciągu dnia dzisiejszego mają się po-

rozumieć pomiędzy sobą stronnictwa koalicyjne, wieczorem zaś zbierze się Rada Ministrów na dalsze obrady.

Dokoła dymisji min. Raczkiewicza.

Warszawa, 24. 3. Minister Raczkiewicz do tej chwili nie wniósł prośby o dymisję. Uczyni to wtenczas, gdy będzie ustalony jego następcą. W kołach politycznych panuje przekonanie, że ustalenie nastąpi w ciągu bieżącego tygodnia. Wczoraj mówiono najwięcej o p. J. Kuczyńskim, który swego czasu był wiceministrem, a krótko kierownikiem M. Spraw Wewn.

Wniosek Z. L. N.

Domaga się on zmiany ordynacji wyborczej i zmniejszenia liczby posłów do połowy.

Warszawa, 23. 3. Wniesiony wczoraj do Sejmu projekt Związku Ludowo-Narodowego w sprawie zmiany ordynacji wyborczej dąży do osiągnięcia dwóch celów: 1. do usprawnienia ciała ustawodawczego przez zmniejszenie liczby posłów z 444 do 222 i senatorów

ze 112 do 56; 2. do uniemożliwienia rozproszkowania Sejmu przez zastosowanie zwiększonego znacznie miernika wyborczego, który zamyka małym stronnictwom drogę do Sejmu, a tem samem daje gwarancję silnej większości i stałego rządu.

O wypłatę pensji urzędniczych.

Wśród wielu projektów, zmierzających do rozwikłania kwestji poborów urzędniczych, żywo omawiany jest projekt następujący: zważywszy, że wpływ podatków nie jest równomierny, pozostaje kwestja, albo urzędnikom wypłacić pensję jednorazową, lecz w poborach zmniejszonych, albo też wypłacić urzędnikom pensje zwiększone do 48 punktów, lecz wypłacić je w dwóch ratach miesięcznych, tj. 1-go i 15-go każdego

miesiąca. Projekt ten, aczkolwiek dotychczas nie znalazł jeszcze zdecydowanego wyrazu w formie właściwego wniosku do rozporządzenia, jednak z rozmów z kierowniczymi członkami stronnictw koalicyjnych wnioskować można, że będzie zastosowany już w miesiącu kwietniu.

Oczywiście, że i pobory poselskie będą również wypłacone w dwóch ratach, t. zn. 1-go i 15-go każdego miesiąca.

Nauczyciele wygrali proces ze skarbem.

Warszawa. Najwyższy trybunał administracyjny wydał charakterystyczny wyrok w sprawie pokrzywdzenia przez M. W. R. i O. P. starszych nauczycieli szkół powszechnych.

Związek nauczycieli szkół powszechnych pozwał ministerstwo przed trybunał w obronie pokrzywdzonych członków, starszych nauczycieli, których bezprawnie zaliczono do niższych, niż przewidywała ustawa, szczebli uposażeniowych.

Nauczycieli mających po za sobą przeszło 27 lat służby, zaliczono do szczebla A. VII kategorii płac, zupełnie zresztą zgodnie z brzmieniem ustawy. Natomiast nauczycieli starszych, mających po 30 i więcej pracy

nauczycielskiej, zaliczono również, do tegoż szczebla. A gdy tymczasem ustawa każe przyznawać im wyższe szczeble uposażeniowe. W ten sposób od 1923 r. trwało do chwili obecnej pokrzywdzenie poważnej grupy nauczycieli.

Po rozpatrzeniu sprawy, bronionej przez syndyka prawnego Z. N. P. S. P., pos. Liebermana, trybunał orzekł, iż rozporządzenie wykonawcze M. W. R. i O. P. jest niezgodne z brzmieniem ustawy uposażeniowej z 1923 r.

Wobec tego obecnie muszą być pokryte nauczycielom różnice za trzy niemal lata, co narazi skarb na jednorazowy wydatek kilku milionów złotych.

Pacholkom bolszewików dostało się porządne lanie.

Kielce, 22. 3. Dnia 21 bm. miał się odbyć w Kielcach zjazd Stronnictwa Chłopskiego. Na zjazd ten przybyli posłowie Waleron, Chyb, Bujak, Sanojca, Duro, Szafranek i p. Stapiński. Jednym z celów przybycia posłów było wygłoszenie sprawozdania z podróży posła Bryla do Rosji sowieckiej.

Wiec miał się odbyć w klubie N. P. R. w Kielcach, jednakże w ostatniej chwili miejscowy zarząd N. P. R. lokal swój zamknął i odmówił jego wynajęcia. Wobec tego zwolniony Stronnictwa Chłopskiego przenieśli się na przedmieście Kielc do mieszkania gospodarza Jamroza i tam zamierzali wygłosić sprawozdanie z podróży posła Bryla.

Wśród zebranych znajdowało się dużo przeciwników partyjnych, wskutek czego powstała kłótnia, a następnie przyszło do bójki na pięście, kije, laski. Również oblewano obecnych posłów gnojówką.

Gdy awantura przedostała się na zewnątrz, posłowie Waleron i Bujak oświadczyli, że nie są w stanie utrzymać porządku. Komendant oddziału policjizebra-

nie rozwiązał a rozjątrzony tłum rozpędził i zabezpieczył posłów od dalszych rasów.

Najdotkliwiej został pobity Waleron, chociaż i pozostali posłowie nie mogą się uskarżać.

Ponieważ zebranie odbywało się w zamkniętym lokalu i za zaproszeniami, więc policja nie miała wstępu do mieszkania i nie mogła zapobiec awanturze, jak również zabezpieczyć posłów. W zebraniu wzięło udział około 200 osób.

Po rozpędzeniu tłumy posłowie skryli się do mieszkania Jamroza, gdzie rzekomo według oświadczenia posła Duro, zebrano około 40 osób i ukonstytuowano wojewódzki zarząd stronnictwa, dokonując równocześnie wyboru członków. Jednakże twierdzenie posła Duro nasuwa pewne wątpliwości, ponieważ nie widziano, aby po rozpędzeniu tłumy ktoś więcej prócz posłów nie wchodził do tego mieszkania. Pobici posłowie wyjechali z Kielc pod ochroną ciemności nocnych, ponieważ nie znaleźli podatnego gruntu dla krzewienia ich idei.

